

NAJ
čarovnejší

ZLOČÍN
roka

Romantická detektívka s vôňou Vianoc

ALLY CARTEROVÁ

LIMETKA

NAJ
čarovnější
ZLOČIN
roka

NAJ
čarovnější
ZLOČÍN
roka

ALLY CARTEROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Ally Carter:
The Most Wonderful Crime of the Year, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Avon, An Imprint of HarperCollins*Publishers*,
New York 2024,
preložila Simona Škutová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5685. publikácia a 6. zväzok edície Limetka.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Dominik Zentko.

Zodpovedná redaktorka Martina Šebeková

Jazykové redaktorky Zuzana Šulajová, Katarína Vilhanová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy, ktoré majú šťavu

info@slovtatran.sk

Published by arrangement with Avon,
an imprint of HarperCollins*Publishers*.

All rights reserved.

Copyright © 2024 by Ally Carter
Jacket design and illustration © by Cat Sims
Translation © Simona Škutová 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1996-9

*Ak sa vás niekto niekedy snažil presvedčiť,
že problém je vo vás, gratulujem!
Táto kniha je pre vás.*

Výňatok z oficiálneho policajného výsluchu Margaret Chasovej a Ethana Wyatta

25. december

Pani Chasová: Samozrejme, že mám na rukách
jeho krv.

Pán Wyatt: Bol to len škrabanec.

Pani Chasová: Určite som sa ho nesnažila zabiť.

Pán Wyatt: Maggie je skôr milujúci typ než...

Pani Chasová: Keby som ho chcela zabiť, bol by
mŕtvy.

Pán Wyatt: Je to naozaj dobrá žena. [*Pán Wyatt si
poklepe po hrudi.*] V hĺbke duše.

Pani Chasová: Viete, neuráža ma, že ma obviňujete
z vraždy. Uráža ma, že si myslíte, že by som
ju zbabrala.

Pán Wyatt: Je to otázka profesionálnej hrdosti.
Ha! Počkajte. To bol vtip. Môžete, prosím,
zapísať, že som...

Pani Chasová: Mali ste nás rozdeliť. Nemali by
sme tu byť spolu. Teda niežeby sme boli spolu!
To nie! My nie sme „my“. On je on a ja som ja
a nie sme...

Pán Wyatt: Sme kolegovia.

Pani Chasová: Uprednostňujem výraz rivali. To je
omnoho vhodnejší výraz.

Pán Wyatt: Je to veľký trh a oslovujeme
odlišné... Spomínal som, že jednu z mojich
kníh sfilmovali?

Pani Chasová: Prepáčte, ale to tu budeme naozaj
len sedieť a nič neurobíme? Fakt mám na sebe
tento smiešny sveter a odpovedám na vaše
smiešne otázky, zatiaľ čo ona je...

Inšpektorka Patelová: Prečo nezačnete od začiatku?

Pán Wyatt: Ja... hm... nerozumiem otázke.

Inšpektorka Patelová: Kedy sa to začalo?

Pán Wyatt: Aha. Začalo sa to...

Pani Chasová: Vo výťahu.

Pred týždňom

Až keď sa dvere na výťahu začali otvárať, Maggie si uvedomila, že bude musieť čeliť svojim trom najmenej obľúbeným veciam:

Vianociam. Večierku. A báječnému Ethanovi Wyattovi.

Na okamih tam len stála, kakofónia kolied a vravy utíchla do tlmeného šumu, zatiaľ čo cez otvorené dvere civela na ten samofľuby výraz na jeho samofľubej tvári – na typickú koženú bundu a reťaz blikajúcich svetielok omotanú okolo krku ako šál. Na hlavu mal mikulášsku čiapku a, samozrejme, v rukách držal výťažok románu *Volanie Vlka* („Aktuálny bestseller #1 v rebríčku *The New York Times!*“). To, že šlo len o maketu s jeho podobizňou a nie skutočného človeka, malo zmierniť Maggin šok, no aj tak sa musela držať, aby mu nevrazila do kartónových zubov.

Prinajmenšom mohla stlačiť tlačidlo, aby sa dvere výťahu zavreli rýchlejšie – a možno by to aj urobila, keby sa neozval hlas: „Panebože. Ty si prišla!“ V tej chvíli Maggie došlo, že urobila strašnú chybu.

Mala sa vytratiť, kým bola na to príležitosť. Zviezť sa dolu výťahom. Prejsť cez lobby. A potom von do chladných ulíc štvrte Midtown na Manhattane, ktoré boli sedem dní pred Vianocami neuveriteľne preplnené. Mala odtiaľ vypadnúť – a aj by to spravila, keby ju nebol rozptýlil kartónový Ethan. Lenže už bolo neskoro a dve drobné, no pevné ruky ju ťahali z výťahu do veľkej otvorenej vstupnej haly vydavateľstva Killhaven Books.

„Shellie sa so mnou stavila o päť dolárov, že prídeš – a tu si!“ Deborah musela zvýšiť hlas, aby ju bolo počuť cez všetku tú

vravu a smiech, pretože – no jasné. Konal sa tu večierok. *Vianočný večierok*. A Maggie vplávala priamo do jeho víru. Svetielka na stromčeku blikali, hudba hrala a miestnosť sa točila. Len trochu.

„Maggie?“ Deborin hlas zrazu zaznel bližšie. A tichšie.

„Je zázrak, že cez Vianoce nedochádza k väčšiemu počtu vražd.“

„A je to tu,“ zamrmlala Deborah, no Maggie nespúšťala oči z kartónového Ethana.

„Len sa nad tým zamysli. Ľudia, ktorí sa neznášajú, sa tlačia spolu v prekúrených miestnostiach obklopení alkoholom. Všade sa povalujú nožnice a škrtiace nástroje.“

„Škrtiace nástroje?“

„Veď vieš... svetielka. Lamety. Stavím sa, že s girlandou by sa dali narobiť poriadne škody.“ Napriek všetkému Maggie pocítila, ako jej tie možnosti zlepšujú náladu. „Dokonca aj imelo je jedovaté.“

„Pre psy,“ skonštatovala Deborah.

„Pri veľkom množstve je aj človek pes,“ podotkla Maggie, keď sa pomaly otočila k žene stojacej vedľa nej.

Deborah Kleinová predstavovala stopäťdesiatpäť centimetrov čistej moci. Šedivé vlasy. Kostým značky Chanel. A oči, ktoré počas jej štyridsaťdeväťročného postupu z podateľne až na pozíciu najobávanejšej ženy vo vydavateľskom svete videli naozaj všetko.

„Hovorím to preto, lebo sa ťa chystám zabiť.“

„Koho? Mňa?“ Deborah si priložila drobnú ruku na hrud.

„Áno, teba! *Je to len obed, Maggie. Mala by si konečne vyjsť z domu, Maggie. Musíme prebrať marketing, Maggie.*“

„Po prvé, takto vôbec nerozprávam.“

„Presne takto rozprávaš.“

„A po druhé...“

„Toto je večierok, Deborah. Tamto je stromček postavený z kníh. Polovica marketingového oddelenia spieva karaoke.“

A...“ Maggie sa odmlčala, lebo si niečo uvedomila. „Lance VanZant má na sebe tričko, ktoré vyzerá ako smoking.“

Deborah nad tým len mávla rukou. „Lance VanZant napísal pred deviatimi rokmi jednu ako-tak slušnú knihu. Lance VanZant už nikoho nezaujíma.“

„A čo on?“ Maggie ukázala na kartónového Ethana a Deborah mala aspoň toľko slušnosti, že sa zatvárila previnilo.

„Vraj nie je úplne v životnej veľkosti.“

Potom však Maggie dostala nápad. „Ó! Môžem si ho po večierku vziať? Už dlho sa chcem naučiť vrhať nožmi.“

Deborah otvorila ústa, akoby nevedela nájsť správne slová, keď okolo prešla žena a zaštebotala: „Veselé Vianoce, Maggie!“

Bola nová a Maggie sa marilo, že sa volá Jen. Pravdepodobne to tak bolo. Štatisticky vzaté, tretina žien vo vydavateľskom biznise mala meno Jen, no Maggie momentálne nerozmýšľala úplne jasne, pretože po roku neustáleho ticha sa jej zdala miestnosť jednoducho príliš hlučná. Nachádzalo sa tam priveľa ľudí. A Maggie, ktorá nikdy neobľubovala davy ani večierky, pocítila, ako sa jej začínajú triasť ruky.

„Podme si niečo zajať.“ Deborah ju chytila za lakeť. Maggie jej ruku ucítila aj cez svoj prešívany kabát v štýle Joan Wilderovej, v ktorom jej bolo v preplnenej miestnosti až príliš teplo. Vždy si myslela, že sa v ňom dá výborne skryť, no Deborah sa držala stále pri nej a šepkala jej do ucha: „Prepáč. Prešiel rok, myslela som, že... Zostaň päť minút. Kvôli mne. Mrzí ma, že som ťa sem nalákala, ale naozaj sa musíme porozprávať.“

Maggie začínala byť na vážkach. Už aj tak minula päťdesiat dolárov na vlak a taxíky a premárnila celý pracovný deň, možno to predsa len nebude až také zlé. Koniec-koncov, nemusela ísť na večierok. Stačilo len prejsť miestnosťou a to dokáže. Používala nohy predsa každý deň celý rok – vlastne takmer tridsať rokov. Do Deborahinej rožnej kancelárie to zvládne.

Lenže potom zazvonil výťah. Dvere sa otvorili a hlboký hlas zaburácal: „Ho! Ho! Ho!“ Najprv zbadal kartónovú podobizeň.

„Pozrime sa, kto je tento fešák?“ A potom zbadal ju. „Hej! Rád ťa vidím, Marcie!“

V tej chvíli sa Maggie začala obzerať po lamete.

Boli časy, keď mala Maggie Vianoce rada. Keď milovala svetielka, darčeky aj stromčeky. Poznala slová najmenej tridsiatich rôznych kolied a zvykla ich spievať ešte aj v júli. Mala sveter so sobom, ktorý si každý rok obliekala do školy v pondelok po Dni vďakvyzdania. (Svietil mu nos? Áno, svietil. Nosila ho tak? Jednoznačne.)

Dvanásťročná Maggie piekla maslové koláčiky, organizovala tajných Santov a terorizovala svoju mamu zložitými otázkami typu: 1.) *Prečo nemáme veľkú rodinu?* a 2.) *Prečo netrávime Vianoce s našou veľkou (vymyslenou) rodinou?* a 3.) *Mohlo by sa to vymyslené stretnutie našej vymyslenej rodiny odohrávať na mieste, kde vždy sneží?*

Lenže Maggie bola jediné dieťa, ktoré sa narodilo jedináčikom vo vyššom veku. Nemala ani starých rodičov a v Texase bolo na sneh takmer vždy príliš teplo.

Takže problém nespočíval v tom, že Maggie nenávidela Vianoce. To skôr Vianoce nenávideli Maggie. Všetko zlé, čo sa jej kedy stalo, sa odohralo na pozadí kolied a svetielok, až jej napokon nezostávalo nič iné, len to začať brať osobne.

Keď mala trinásť, utiekol jej pes. V šestnástich im začalo horieť auto a na druhý deň zmizli spod stromčeka všetky darčeky. O týždeň auto opäť fungovalo a ona sa nikdy na nič nepýtala.

V poslednom ročníku na strednej konečne nasnežilo, ale pre sneh vypadol prúd v celom štáte a Maggie strávila sviatky schúlená pri kozube s rodičmi, dúfajúc, že voda v potrubí nezamrzne.

Vtedy, samozrejme, ešte netušila, že to budú ich posledné spoločné Vianoce. Žartovala, že tie budúce budú lepšie – vravela im, že so zdobením stromčeka a s balením darčiekov musia počkať, kým sa nevráti z vysokej školy.

Lenže o dvanásť mesiacov už jej rodičia nežili, Maggie bola sama a...

„Musím ísť.“

Deborah ju zatlačila späť do kresla a obišla stôl z druhej strany. „Potrebuješ si sadnúť.“

„Pozri,“ Maggie sa začala dvíhať, „vážim si, o čo sa snažíš, ale naozaj nie som večierkový typ, takže to preberieme v novom roku, dobre? Poďme...“

„Sadni si.“ Deborah nezvýšila hlas. Ani nemusela. Ešte ako devätnásťročná stážistka vytiahla z hromady nevyžiadaných rukopisov najslávnejšiu autorku kriminálnych románov všetkých čias, takže keď niečo zašepkala, všetci ju počúvali. Dokonca aj ľudia, ktorí neznášali vôňu mäty, vaječného likéru a ihličia.

„Mám pre teba prekvapenie.“ Deborah sa usadila do koženého kresla a hodila čosi na kopu rukopisov lemujúcich jej obrovský stôl. Bola to len obálka – štvorcová a vo farbe vaječnej škrupek –, no Maggie sa jej z nejakého dôvodu takmer bála dotknúť.

„Och. Ja som, žiaľ... ehm... tento rok neposielala pohľadnice.“

„Nikdy ich neposielalaš a ani ja nie. Táto nie je odo mňa.“

Keď sa Maggie načiahla za kartou, oťažela jej ruka. Papier bol hladký, mäkký a – drahý. Obálka pôsobila draho v každom zmysle slova. Jej meno bolo na prednej strane napísané tým najúhľadnejším písmom, aké kedy videla. *Pani Margaret Chasová*.

„No tak. Otvor ju,“ vyzvala ju Deborah a Maggie otočila obálku, aby odlepila voskovú pečať na zadnej strane. Kartačka vnútri bola ešte jemnejšia.

Srdečne Vás pozývame na...

„Nie.“

„Veď si to ešte ani nedočítala!“

Maggie si nemohla pomôcť a zakňučala: „Nalákala si ma na tento večierok len preto, aby si ma pozvala na ďalší?“

Deborin smiech znel takmer nepríčetne. „Ale to nie je žiadna pozvánka, milý Charlie. To je tvoj zlatý lístok do továrne na čokoládu.“

Maggie poznala Deborah už takmer deväť rokov, no ešte nikdy nevyzerala tak ako v tejto chvíli: vzrušene, prefíkane a takmer dravo. Napadlo jej, že presne takto musela vyzerat devätnásťročná Deborah, keď z hromady na podlahe podateľne vytiahla prvý rukopis Eleanor Ashleyovej. Ako žena, ktorej diabolský plán sa práve rozbieha.

„Dostala si pozvanie stráviť Vianoce v dome svojho najväčšieho fanúšika.“

„Deborah...“

„V Anglicku!“ vyhlásila Deborah teatrálne, akoby to celú situáciu zlepšilo a nie ešte viac zhoršilo. „Všetky náklady sú hrazené. A skôr než mi povieš, že som sa zbláznila...“

„Ty si sa zbláznila! Mám ti pripomenúť, že píšem detektívky?“

„No a?“

„Takže moji fanúšikovia majú radi vraždy! A vrahov! A...“

„Tvoja posledná kniha bola o žene, ktorej mačka dokázala vyňuchať jed.“

„Hej! *Deväť životov a jedna vražda* sa v Brazílii predávala veľmi dobre,“ namietla Maggie, no Deborah bola neoblomná. V očiach sa jej nezračilo pobavenie ani nezbedná iskra.

„Za tohto konkrétneho fanúšika osobne ručím. A hovorím ti,“ stíšila hlas, „ten let nechceš zmeškať. Priam zúfalo túžiš nastúpiť do lietadla.“

Maggie prešla prstom po hrubom papieri. Kartička vyzerala naozaj nádherne. „Nechcem tráviť Vianoce s cudzími ľuďmi,“ priznala a Deborin pohľad zmäkol.

„A s kým ich teda budeš tráviť? Vieš, že ja som bezcitná

stará bosorka, ale keď si predstavím, ako sama strašíš v tom maličkom byte...“

„Mám termín,“ vyslovila Maggie a tých slov sa držala ako štitu.

„Ako tvoja redaktorka som sa práve rozhodla ten termín posunúť.“

„Ale ja...“

„Aj tak nemáš na Vianoce nič v pláne, však?“ Deborah pozrela smerom k otvoreným dverám. Z diaľky k nim doliehal tlmený šum večierka, no ona sa predklonila a oprela ruky o stôl. Ten postoj priam kričal: *Toto nemáš odo mňa*. „Pozri, nechcem ti dávať plané nádeje, ale budúci rok sa chystá niečo veľké. Veľmi veľké. A prísne tajné. A ty si podľa mňa na to tá pravá. Musíš však nastúpiť do toho lietadla.“

Maggie prešla prstom po voskovej pečati na zadnej strane obálky. „Čo za fanúšika pozve svojho obľúbeného autora na sviatky do cudziny?“

„Taký, čo má peniaze a dobrý vkus na knihy.“

„Určite to nie je bezpečné.“

„Je.“

„Ani rozumné.“

„Och.“ Deborah sa zasmiala. „Ale je.“

„Určite to nie je...“

„Maggie. Zlatko. Najplodnejšia a najprofesionálnejšia autorka, akú poznám, poviem ti to od srdca. S tým najlepším úmyslom. Pretože mi na tebe záleží: musíš začať žiť.“

Počas deviatich rokov a po desiatkach kníh ju Deborah nikdy nezaviedla na zlú cestu. Ani raz. Ona v ňu verila. Chcela pre ňu len to najlepšie. Bola prakticky jediná rodina, ktorú mala – a to bolo hádam ešte smutnejšie, než nemať rodinu vôbec. A tak Maggie len hľadela na svoju mentorku, ktorá nikdy nebude jej mamou, a unavene si vzdychla.

„Možno. Ale to ešte neznamená, že musím Vianoce aj oslavovať.“

„Dobre.“ Deborah sa oprela. „Tak čo máš v pláne na najbližší týždeň a pol? Budeš sedieť sama doma, myslieť na svojho bývalého manžela a svoju bývalú najlepšiu kamarátku, ako si rozbaľujú darčeky vo vašom bývalom dome?“

Nieko by tie slová možno považoval za kruté, ale Maggie pochopila, ako boli mienené: ako výzva a provokácia. Bol to signál, aby začala bojovať, no zmohla sa len na chabý úsmev a slová: „Darčeky, ktoré si kúpili za pôvodne moje peniaze. Len aby sa nezabudlo.“

Znovu pozrela na obálku a predstavila si zasnežené polia, zábradlia obvešané girlandami, koledníkov a sane ťahané koňmi, pretože podľa Maggie sa anglické Vianoce očividne odohrávali výlučne v televíznych adaptáciách BBC. „Nie. To by som nemala.“

„Čo by si však mala, je veriť mi, Margaret.“

Maggie jej nepovedala, že už nikdy nemienila nikomu veriť. A už vôbec nie samej sebe.

Pred dvanástimi rokmi

Niežeby Maggini rodičia nechceli veľkú rodinu. Skôr sa nikdy poriadne nenaučili, ako ju mať. Keď sa Maggie narodila, boli už starší a občas mala pocit, akoby pracovali v reštaurácii, ktorú sa práve chystali zatvoriť, keď tam päť minút pred záverečnou vošľa ona.

Preto ju vlastne nemalo prekvapiť, keď rodičia dva týždne po tom, čo sa nastahovala na internát v severnej časti štátu New York, ponúkli ich domček v Texase na predaj. Kúpili si apartmán na Floride a dva rovnaké golfové vozíky, ktoré ani jeden z nich nevedel šoférovať. V ten rok na Deň vďakyvzdania jedla Maggie suché morčacie sendviče a spala na nafukovacom matraci obklopená nevybalenými škatuľami.

Telefónát ju zastihol až po návrate do školy – bola sama na internátnej izbe, keď jej neznámy človek oznámil, že došlo k nehode.

Sama sa potom vrátila na Floridu, aby vypratala byt, predala golfové vozíky a poslala poltucet krabíc do skladu neďaleko univerzitného areálu.

Sama bola aj vtedy, keď jej chlapec zo Správy študentských domovov vysvetľoval: „Mrzí ma to, ale študenti počas zimných prázdnin nemôžu zostať na internáte.“

Pretože sa blížili Vianoce. Jasné, že sa blížili. Vianoce boli vždy za rohom, lenže Maggie nemohla ísť na Floridu. A nemohla sa vrátiť ani do Texasu. Pravdepodobne nemohla bývať ani v sklade, kam odložila rodinné fotografie, sviatočný porcelán a sedemdesiatsedem románov Eleanor Ashleyovej.

„Ale ja tu musím zostať,“ prosila chlapca na internáte, ktorý sa na ňu pozeral ponad obrovskú škatuľu s nápisom *Girlandy a iné kraviny*.

„Nie je to možné,“ oponoval chlapec tónom, akoby ju univerzita prijala omylom. Akoby nikto nemohol byť až taký hlúpy.

„Nie. Nemôžu ma odtiaľto vyhodiť len preto, že sú Vianoce. Ja tu bývam. Toto je môj domov.“

„Pozri, viem, že je to nanič a rodičia sú hrozni, ale väčšina ľudí jednoducho ide domov.“ Pozrel na ňu, akoby riešenie bolo úplne zjavné a nevyhnutné. „Mala by si ísť proste domov.“

Potom sa otočil a posunul škatuľu v rukách, akoby niesol ťarchu celého sveta – akoby žiadny vysokoškolák nikdy nemusel niesť väčšie bremeno –, a Maggie pocítila pálenie v hrdle.

„Ale čo ak...“ Nikdy predtým tie slová nemusela vysloviť nahlas. „Čo ak žiadny nemám?“ Hlas sa jej zlomil, oči sa jej zaliali slzami a možno práve preto to celkom nepochopil, keď sa obzrel ponad plece.

„Čo?“

„Moji rodičia zomreli a golfové vozíky sa nedali vrátiť a peniaze z predaja bytu potrebujem na školné.“

Vysypala to zo seba prirýchlo – akoby to boli výhovorky, ktoré musí chalan počúvať každý deň – a Ryan zo Správy študentských domovov sa na ňu zrazu prestal pozeráť ako na hlupaňu a začal ju považovať za pomätenú. A zároveň za poľutovaniahodnú. Čo bolo vlastne v poriadku. V tej chvíli bola ľútosť to jediné, čo hralo v jej prospech.

„Nemôžem ísť domov.“ Pretrela si oči, akoby mohla zatlačiť slzy späť. Keď to nezabralo, odvrátila pohľad. „Žiadny domov nemám.“

„Pozri, je mi to naozaj ľúto. Ale...“ Hlas mal tichší, jemnejší. Zrazu bol bližšie. „Stlmia kúrenie a zhasnú svetlá. Nebude tu jedlo ani teplo. Sú to tri týždne. Fakt tu nemôžeš zostať.“

Samozrejme, mal pravdu. Rozhodujúce bolo práve to kúrenie, čo znamenalo, že bude musieť siahnuť na svoje úbohé úspory

a nájsť si motel. Alebo Airbnb. Mohla by si nájsť brigádu. Alebo zísť na najbližšie letisko a predstierať, že je dávno stratená príbuzná, v nádeji, že sa nad ňou niekto zľutuje a vezme ju domov. To alebo...

„Môžeš ísť ku mne,“ ozval sa hlas spoza chrbta.

A tak spoznala Emily.

A tým sa všetko začalo.

Dokonca aj skončilo.

Sedem dní do Vianoc

Maggie bola v poriadku. Naozaj. Bola úplne, ale že úplne...

Zmierená s osudom. Áno. To sedelo viac. Už dávno sa naučila, že po prvýkrát je všetko najťažšie. Prvé narodeniny. Prvé sviatky, striedajúce sa počas roka jeden za druhým. Lenže rok sa už takmer končil a blížili sa jej prvé Vianoce, takže mohla ísť rovno aj na svoj prvý večierok, začať zuby a hodiť ho za hlavu.

Pretože Maggie nebola v poriadku – ale bude. Len čo jej prestane škvrkať v žalúdku, bolieť ju hlava a tento posledný „prvý raz“ bude konečne za ňou.

Naložila si teda na servítku kopu kociek syra a vzala perlivú vodu, z ktorej sa jej pravdepodobne bude grgať. Celé tri minúty dokázala viesť nezáväznú konverzáciu s dvoma rôznymi Jen a potom Ethan Wyatt začal robiť vláčik.

„Ako sa máš, Marcie?“ zakričal, keď tancoval okolo, a Maggie začala v hlave prepočítavať.

Ak by sa na tridsať minút niekam schovala a potom ešte cestou k výťahu zamávala trom ďalším ľuďom, možno si nik nevšimne, ak zvyšok večierka strávi ukrytá v prázdnej miestnosti čítaním svojej kabelkovej knihy a jedením syra zo servítky. Bol to vlastne geniálny plán. Malo jej to napadnúť už dávno.

Keď sa však rozbehla tmavou chodbou a hľadala otvorené dvere, zrazu spomalila. Musela sa zastaviť. A zadívať sa. Pretože oficiálne sa tá expozícia možno volala Stena slávy, no podľa Deborah ju v Killhavene všetci nazývali jednoducho Eleanorky.

Za (údajne) ohňovzdorným sklom bolo deväťdesiatdeväť románov Eleanor Ashleyovej. Úplne prvé vydania, skvostné, nie ako tie obchytané, ošúchané výtlačky so zahnutými rožkami, ktoré jej otec kedysi nazval jej jedinými priateľmi – samozrejme, išlo o vtip a aj by bol býval smiešny, keby sa v tom neskrýval kus pravdy. Maggie na okamih cítila len úžas, ktorý hneď vystriedala hanba, pretože Eleanor Ashleyová by sa na večierkoch neschovávala. Eleanor by sa na ne vôbec nedala nalákať. Eleanor by...

„Hej! Ethan!“

Len chlapík, ktorý nosí tričká vyzerajúce ako smoking, môže na pracovnej akcii zakričať: „Hej!“ Maggie sotva stihla vbehnúť do kancelárie a schovať sa za pootvorené dvere, keď začula, ako sa spoza rohu chodby blížia dvaja ľudia.

„Lance. Ahoj. Ako sa máš?“

„Veď vieš.“ Lance sa chrapľavo zasmial. „Na dnešnú príležitosť som sa nahodil.“

„To vidím. Pekné.“

Ak by bol Killhaven stredná škola, Ethan by bol miláčik všetkých – športová hviezda a lámač srdc. Ten typ, čo by vyhral titul kráľa plesu aj v škole, ktorú vôbec nenavštevuje. Lance a ostatní kožačkovci boli naproti tomu len Ethanovi hlúpi pritakávači. Alebo *riťolezi*, ako ich Maggie rada nazývala. Takmer čakala, že Lance sa ponúkne naleštiť mu koženú bundu alebo zaňho urobiť domáce úlohy. Prípadne sa zbaviť nejakej mŕtvol.

„Hej, kamoš. Videl si ľadovú kráľovnú?“

„Koho?“ Ethan akoby počúval len na pol ucha – akoby aj riťolezi boli pod jeho úroveň.

„Maggie. Vieš. Tú, čo si myslí, že je kráľovnou detektívok.“ Lance sa zasmial a Maggie sa celá naježila. „Nemôžem uveriť, že prišla!“

„Prečo?“ Ethanov hlas znel ostrejšie než zvyčajne. Alebo sa jej to len zdalo? „Je chorá, či čo?“

„Nie, kamoš. Rozviedla sa. A manžel jej všetko zobral. Bol to riadny cirkus. Dosť ju to zložilo. Chytila totálnu arachnofóbiu a nevyšla z domu...“

„Agorafóbiu.“

„... už celú večnosť.“ Na hodný okamih zavládlo na chodbe až priveľké ticho a Maggie sa začala obávať, že začujú, ako sa jej srdce snaží vyskočiť z hrude.

„Možno,“ Lanceov hlas znel zrazu oplzlo, ako dôvod, prečo vôbec vynašli penicilín, „jej už chýba spoločnosť. Pôjdem zistiť, či by nechcela rozbaľiť môj vianočný darček, ak vieš, čo tým myslím.“

„Nie, Lance. Čo tým myslíš?“ Z Ethanovho hlasu mala pocít, akoby teplota v miestnosti prudko klesla. Akoby už o chvíľu mala vidieť vlastný dych.

„Zapálím v nej svetielka. Poštekľím ju imelom.“

„Imelo je jedovaté.“ Ethan znel podráždene.

„Možno by jej mal niekto postaviť poriadneho snehuliaka...“

„Nechaj ju na pokoji, Lance.“

„Len vravím, že sa ochladilo. Možno by chcela, aby ju niekto zohrial.“

„Práve opustila manžela a nepotrebuje, aby si...“

Lance sa krátko, zostra zasmial a prerušil ho. „Ale veď práve to je na tom najlepšie. On nechal ju. Počkať. Vyzeráš prekvapene, kamoš.“

„Nie...“

„Lance!“ zavolał niekto. Z konca chodby sa ozvali hlasy, potom zvuk vzdalujúcich sa krokov a Maggie tam ešte dlho len stála a nahovárala si, že je po všetkom. Odchádzajú. Sú preč.

Potom však začula tichý, temný smiech. Tlmené odfrknutie. A báječný Ethan Wyatt povedal: „Nie, neprekvapuje ma, že ju opustil.“

Maggie zrazu zašumelo v ušiach. Cítila ťažobu a hnev, krv sa jej nahrnula do hlavy. Mala pocit, akoby letela – čoraz rýchlejšie a rýchlejšie – a rútila sa do nekonečnej prázdnoty. Pohlcovala

ju čierna diera, zatiaľ čo kroky aj hluk večierka sa vzdalovali, až zostali len tie slová.

Neprekvapuje ma, že ju opustil.

Nepomohli by jej ani všetky lamety sveta. Ani tie najostrejšie nožnice. Ani najpevnejšie girlandy. Zabije ho holými rukami. Zubami. Svojimi...

Keď Maggie vošla do prázdnej chodby, zmeravela. Prekvapil ju totiž odraz v skle.

Eleanorky zmizli. Namiesto nich tam stála žena s Magginyými vlasmi a jej tvárou, no pôsobila bledo a krehko, akoby z nej zostala len prázdna schránka. Vyzerala ako duch dievčaťa, ktoré umrzlo pred dvanástimi rokmi počas Vianoc. Ako niekto, kto má strach.

Maggie nechcela byť tým dievčaťom. Zatlačila ho hlboko do seba a ukryla. Roky sa driapala zo dna až na vrchol newyorských mrakodrapov. Písala, drela a všetko dosiahla sama, nech už Colin svojim právnikom natáral čokoľvek.

Neprekvapuje ma, že ju opustil.

Nie. Dokonca ani úžasný Ethan Wyatt netušil, ako sa veci majú, a Maggie mu to chcela vykričať do tváre. Chcela byť silnejšia. Tvrdšia. Ako... Eleanor. Túžila byť ako ona, ale uspokojila by sa aj s tým, keby bola dievčaťom v sobíkovom svetri.

A práve táto myšlienka ju prinútila vyraziť chodbou, pretlačiť sa cez dav a zamieriť rovno k Deborah.

„Tak kedy odchádzam?“

O tri dni sedela Maggie na zadnom sedadle auta s vodičom a cez tónované okná sledovala ubiehajúcu panorámu Manhattanu. Už boli takmer na letisku, keď pocítila, že auto spomaľuje a akosi priskoro odbáča.

„Nie, nie.“ Naklonila sa k vodičovi. „Musím ísť k hlavnému vchodu. Letím z...“ Otočila sa a začala hľadať svoj itinerár, no pri pohľade z okna sa zháčila. A vyvalila oči. Na letiskovej ploche totiž stálo súkromné lietadlo pripravené na odlet.

„Sme tu, madam,“ oznámil jej vodič.

Keď vystupovala z auta, napadlo jej: *Asi to tak bude.*

Napadlo jej to znova, keď stúpala po schodíkoch.

Aj vtedy, keď stála v kabíne obklopená lesklým drevom a mäkkou luxusnou kožou a premýšľala, či existuje niečo ako vôňa nového súkromného lietadla. Pretože ak áno, toto lietadlo ju rozhodne malo.

Ovládol ju pocit, že toto nie je len začiatok cesty. Bol to začiatok novej kapitoly. A po prvý raz za takmer rok Maggie cítila, ako sa usmieva. Ako sa v nej prebúdzajú nádeje. Ako ju zaplavuje zvedavosť...

Ozvalo sa splachovanie. Dvere na toaleta sa otvorili. A hlboký hlas zvolal: „Marcie!“

Maggie sa prudko otočila, no dvere na lietadle sa už zdvíhali a zatvárali. Už sa nedalo cúvnuť.

Maggie sa sníval zlý sen. Áno. To muselo byť ono. Vypadávali jej zuby, práve si spomenula na predmet, na ktorý nechodila celý semester, a navyše bola zavretá v kovovej trubici, ktorá sa o chvíľu vyrúti nad otvorený oceán...

S báječným Ethanom Wyattom.

Každú chvíľu sa však zobudí. Bude to v poriadku. Toto predsa nemôže byť...

„Ahoj.“

Lietadlo, ktoré sa jej najprv zdalo obrovské, sa zrazu scvrklo. A to poriadne. Úplne! Pretože z toalety (ktorá musela byť ešte menšia) práve vyšiel úžasný Ethan Wyatt a... Vždy mal také široké plecia? A vždy bol taký vysoký? Pohl sa a predieral sa k nej neprípustne úzkou uličkou toho neprípustne malého lietadla. To už fakt všetci kašľú na uhlíkovú stopu? Na bezpečnosť leteckej dopravy? Na Maggino duševné zdravie? Proste neexistoval spôsob, ako by mohlo byť toto miniatúrne lietadlo dosť veľké pre Maggie. A jej batožinu. A Ethanove plecia. A ruky. A ego.

„Čo ti ten tvoj mačací detektív vzal reč?“ šibalsky sa usmial Ethan. Týmto úsmevom očividne ohuroval ženy celý život. Určite ho mal poriadne poistený. Pravdepodobne by ním mohol ručiť aj pri pôžičke.

Takmer stálo za to uviaznuť v tejto prísernej nočnej more len preto, aby mohla sledovať, ako mu ten úškrn pomaly mizne z tej jeho dokonalej tváre. Hľadel na ňu zvedavo, akoby ešte nikdy nestretol človeka, ktorý by bol imúnny voči jeho osobitému šarmu. Akoby si nevedel vybrať, či ju má za to viac rešpektovať alebo menej neznášať. Hlavne však pôsobil zmätene.

„No, Marcie, zdá sa, moja milá, že sa na toto malé dobrodružstvo vydávame spolu.“ Keď sa natiahol za držadlom vedúcim popri strope lietadla, vyhrnulo sa mu tričko a... To bola tehlička? Áno. Pod tričkom sa rozhodne skrývali brušné svaly – také, ktoré vidno. A zrejme sa dajú aj nahmatať. Maggie si však rozhodne nepredstavovala, aké by bolo dotknúť sa ich. Nie. Ani omylom.

„Čo tu robíš?“ Kričala? Pri tom búšiacom srdci a neutíchajúcom zvonení v ušiach to nedokázala posúdiť.

Ethan však len nadvihol obočie, akoby hovoril: *Nie je to zrejme?* „Tajomná pozvánka od tajomného dobrodinca pre... nuž... autorov detektívok?“

A vtedy Maggie došla reč. Rozosmiala sa. Tým krátkym, hlasným smiechom. Vyprskla. „Ja píšem detektívky. Ty píšeš...“ Zarazila sa, no Ethan len zdvihol obočie. Vyzeralo to ako otázka, ale pôsobilo to ako výzva. „Veď vieš, čo píšeš.“

„Ó, nie. Tuším to chcem počuť od teba.“ Jeho hlas znel pobavené, akoby to celé bola zábava a nie nočná mora, ktorá sa práve stala realitou. „Aké knihy teda píšem?“

„Si kožákový typ.“ V tej chvíli to naňho platilo doslova, ale Maggie to nespomenula. „Píšeš kožákové knihy.“

Pozrel na ňu s výrazom, ktorý hovoril: *Viem, že budem ľutovať, že sa na to pýtam, ale...* „A čo presne je kožáková kniha?“

Akoby to nevedel. „To sú knihy s automobilovými naháňačkami a prestrelkami, ktorých zadné obálky zaberajú obrovské fotky autorov. Chlapov, ktorí majú vždy – vždy – na sebe kožák.“

„Chápem. Takže vieš o mne úplne všetko.“ V jeho tóne sa miešalo sarkastické pobavenie a odzbrojujúci pokoj. „A čo ty?“

„Čo ja?“ Maggin hlas zrazu preskočil o pol oktávy vyššie.

„Čo by som mal o tebe vedieť?“ Posunul ruku na držadle, tričko sa mu vyhrnulo a znovu spod neho vykukli brušné svaly. Maggie okamžite zabudla na otázku. „Vieš... Ahoj, Ethan.“ Napodobnil jej tón. „Ja som Mar...“

„Maggie,“ skočila mu do reči, skôr než stihol jej meno skomoliť.

„... ga-ret,“ opravil sa za pochodu. „Som Strelec...“

„Kozorožec.“

„Ascendent v Panne.“

„Nemám najmenšiu predstavu, čo to znamená.“ Maggie sa rozhliadla po kabíne. Mala by si vybrať sedadlo. Odložiť si veci. Zomrieť.

„Oblubujem dlhé prechádzky po pláži, teplé čokoládové sušienky a vymýšľanie zábavných spôsobov, ako zabiť chlapa ihlicou.“

Och. To už bolo priveľa a Maggie sa zrazu nedokázala ovládnuť. Prudko sa k nemu otočila. „To fakt? Ihlicou?“

„Hej.“ Vyzeral prekvapene. „Čo je na tom...“

„Ak nevieš, ako zabiť chlapa ihlicou, pracuješ v nesprávnom odbore.“

„Ale ja...“

„Existujú zbrane, ktoré sú menej nebezpečné než ihlice.“

„Len som tým chcel povedať...“

„Nikto predsa ešte neumrel preto, že sa potkol a spadol na nunchaky.“

Pristúpil bližšie alebo sa k nemu priblížila ona? Maggie si nebola istá. Vedela len, že jeho úškrn bol trochu nakrivo a že mu do čela padol prameň svetlohnedých vlasov, ktoré boli v detstve zrejme blond. Týčil sa nad ňou a Maggie na okamih napadlo, či sa lietadlo už nepohlo z miesta. Zrazu pocítila neistotu v nohách.

Neprekvapuje ma, že ju opustil.

Mala pocit, akoby už vzlietli. Akoby v kabíne poklesol tlak. Začínalo sa jej ťažko dýchať, keď sa zrazu po jej boku objavil mladý muž v elegantnom tmavomodrom obleku. „Pani Chasová? Pán Wyatt? Volám sa Peter a budem sa o vás starať. Usadte sa, prosím, o chvíľu vzlietneme. Podľa predpovede sa blíži búrka a radi by sme pristáli, skôr než dorazí.“

„A ja si myslím, že by sme mali – ak je to možné – odložiť bokom vzájomné nezhody...“

„Aké nezhody?“ Tentoraz znel jeho hlas inak.

„... a jednoducho spolu... vychádzať.“ Maggie tie slová precedila pomedzi zuby, zatiaľ čo lietadlo burácalo na odletovej dráhe. Na zlomok sekundy, keď sa odlepili od zeme, mala takmer pocit beztiaže.

„Aké nezhody...“

„Uzavríme prímerie,“ pokračovala. „Détente.“

„Čože?“ Teraz znel podráždené.

„Znamená to uvoľnenie napätia...“

„Viem, čo znamená détente. Ale nerozumiem, prečo by sme tu mali potrebovať práve my dvaja.“

To hádam nemyslí vážne. Jasné, že nie. Ethan nikdy nič nemyslel vážne.

Deborah sa jej raz spýtala, prečo ho tak veľmi neznáša, a odpoveď bola jednoduchá: Ethan Wyatt nie je človek – je *persóna*. Živá verzia profilu zo sociálnych sietí. Chodiaca zbierka očarujúcich bonmotov a duchaplných žartov, starostlivo vyskladaná tak, aby sa doňho ľudia stihli zamilovať, skôr než ich začne nudiť a presunú sa k inému obsahu.

Bola to len póza. Ilúzia. Lož. Maggie ho poznala päť rokov a za ten čas spolu neviedli jediný skutočný rozhovor. Ani jeden. Až na...

Maggie sa nečakane vynorila spomienka, ktorej sa zúfalo snažila zbaviť, zatiaľ čo Ethan na druhej strane uličky zamrkal.

„Som trochu zmätený, Marcie, moja milá...“

„Maggie,“ precedila pomedzi zuby.

„Prečo sa správaš, akoby sme boli nepriatelia?“

„A prečo sa ty správaš, akoby sme boli priatelia?“

„Čo...“

„Buď sme,“ Maggie urobila gesto prstami pripomínajúce pištoľ, „krimi partáci...“

„Nemyslím si, že niečo také existuje.“

„... alebo nie. Ale nesnaž sa ma presvedčiť, že sme priatelia, keď si nepamätáš ani moje meno.“

„Marcie...“

„Volám sa Maggie.“ Na okamih zamrela, keď sa jej zlomil hlas. „Odkiaľživa som Maggie. A ak si to nedokážeš zapamätať, radšej ma neoslovuj vôbec. Prosím.“

Chvíľu na ňu len hľadel. A žmurkal. Napokon prehovoril tichším hlasom. „To myslíš vážne?“

„Samozrejme, že to myslím vážne! Presne ako na konferencii Americkej asociácie knižníc, keď som ti povedala, že nechcem tvoju nálepku.“

„Ako som mal vedieť, že alergia na lepidlo naozaj existuje?“

„A vážne som to myslela aj na udeľovaní cien Edgar, keď som ti vravela...“

„Hej! Požiarnik mi povedal, že sa to mohlo stať komukoľvek.“

„A ThrillerCon? Čo to, čo sa stalo na ThrillerCone?“

„Po prvé, myslím si, že kratšie vlasy ti naozaj pristanú. A po druhé...“

„Už nikdy sa nemôžem vrátiť do Houstonu!“

Mal tú drzosť prevrátiť oči. „Samozrejme, že sa môžeš vrátiť do Houstonu. V kníhkupectve Murder by the Book by ťa privítali s otvoreným náručím. Chceš, aby som zavolať Johnniemu? Môžem zavolať Johnniemu.“

Nedokázala sa naňho ani pozrieť. „A Tucson...“

Lietadlo sa ustálilo v letovej hladine, svetlá v kabíne sa stlmili a Maggie si želala, aby tie slová mohla vziať späť.

„Myslel som, že o Tucsoni nemáme hovoriť.“ Hlas mal tichý a nezvyčajne jemný a najhoršie na tom bolo, že neklamal. Nerobil si z nej žarty. Mal absolútnu pravdu.

„Len... prosím ťa. Žiadam ťa o pár dní pokoja. Potom si môžeš zo mňa ďalej ťahovať a ja sa ti budem naďalej vyhybať a obaja môžeme prežiť zvyšok života v blaženej vzájomnej neúcte. Myslíš, že to zvládneš?“